

Ο συγγραφέας αυτής της κατάθεσης, ένας νεομάρτυρας της κομμουνιστικής σκλαβιάς, απολάμβανε μια λαμπρή κοσμική σταδιοδρομία ως διοικητής στο Ναυτικό, όντας παράλληλα βαθειά αναμειγμένος στον αποκρυφισμό ως εκδότης της αποκρυφιστικής εφημερίδας «Rebus».

Καθώς σώθηκε από σχεδόν βέβαιο θάνατο στη θάλασσα από ένα θαύμα του αγίου Σεραφείμ, έκανε ένα προσκύνημα στο Σαρώφ και μετά εγκατέλειψε την κοσμική σταδιοδρομία του και τους δεσμούς με τον αποκρυφισμό για να γίνει μοναχός. Αφ' ότου χειροτονήθηκε ιερέας, υπηρέτησε ως ιεραπόστολος στην Κίνα, την Ινδία και το Θιβέτ, ως ιερέας σε διάφορες εκκλησίες πρεσβειών, και ως ηγούμενος πολλών μοναστηριών. Μετά το 1914 έζησε στη Λαύρα των σπηλαίων του Κιέβου, όπου συζητούσε με τους νέους που τον επισκέπτονταν σχετικά με την επιρροή του αποκρυφισμού σε σύγχρονα γεγονότα στη Ρωσία.

Το φθινόπωρο του 1924, ένα μήνα αφ' ότου τον είχε επισκεφθεί κάποιος Τυχοίχ, ο συγγραφέας του βιβλίου «Μαύρη Μαγεία», δολοφονήθηκε από «αγνώστους» στο κελλί του, με φανερή ανοχή των Μπολσεβίκων, καρφωμένος από στιλέτο με ειδική λαβή, η οποία είχε ξεκάθαρη αποκρυφιστική σημασία.

Το γεγονός που περιγράφεται εδώ, αποκαλυπτικό της φύσης ενός από τα μεντιουμιστικά «χαρίσματα» τα οποία είναι κοινά στις ανατολικές θρησκείες, έλαβε χώρα λίγο πριν το 1900, και καταγράφηκε γύρω στο 1922 από τον γιατρό Α. Π. Τιμόφιεβιτς, τώρα τελευταία στη γυναικεία μονή του Νόβο Ντιβέγιεβο, στη Νέα Υόρκη. (Το ρωσικό κείμενο δημοσιεύθηκε στο «Orthodox Life» το 1956, No 1).

Μια θαυμάσια τροπική αυγή, το πλοίο μας διέσχιζε τα νερά του Ινδικού Ωκεανού, πλησιάζοντας το νησί της Κεϋλάνης. Τα εύθυμα πρόσωπα των επιβατών οι περισσότεροι Άγγλοι με τις οικογένειές τους, που ταξίδευαν για τις εργασίες τους ή για δουλειά στην ινδική αποικία τους, κοιτούσαν ακόρεστα στο βάθος, ψάχνοντας με τα μάτια το μαγεμένο νησί, το οποίο για τους περισσότερους, από την παιδική τους ηλικία, είχε στην πράξη συνδεθεί με τόσα που ήταν ενδιαφέροντα και μυστήρια στις ιστορίες και τις περιγραφές των ταξιδιωτών.

Το νησί ακόμα ελάχιστα ορατό ενώ ένα λεπτό, μεθυστικό άρωμα από τα δέντρα του τύλιγε ήδη το πλοίο όλο και περισσότερο με κάθε περαστικό μελτέμι. Τελικά ένα είδος μπλε σύννεφου απλώθηκε στον ορίζοντα, αυξάνοντας συνεχώς σε μέγεθος καθώς το πλοίο πλησίαζε γρήγορα. Κανείς μπορούσε να δει τα κτίρια που απλώνονταν κατά μήκος της ακτής, χωμένα μέσα στην πρασινάδα των μεγαλοπρεπών φοινίκων, και το πολύχρωμο πλήθος των ντόπιων κατοίκων που περίμεναν την άφιξη του πλοίου. Οι επιβάτες, που είχαν γρήγορα γνωριστεί ο ένας με τον άλλον πάνω στο πλοίο, γελούσαν και συζητούσαν ζωηρά στο κατάστρωμα, θαυμάζοντας το καταπληκτικό σκηνικό του παραμυθένιου νησιού, καθώς αυτό ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια τους. Το πλοίο κινιόταν αργά· προετοιμαζόταν να

αγκυροβολήσει στην αποβάθρα της πόλης λιμανιού Colombo.

Εδώ το πλοίο σταμάτησε να πάρει κάρβουνο, και οι επιβάτες είχαν αρκετό χρόνο για να βγουν στην ακτή. Η μέρα ήταν τόσο ζεστή ώστε πολλοί επιβάτες αποφάσισαν να μη φύγουν από το πλοίο μέχρι το απόγευμα, όταν μια ευχάριστη δροσιά αντικατέστησε τη ζέση της μέρας. Μια μικρή ομάδα οκτώ ανθρώπων ανάμεσά τους κι εγώ οδηγείτο από τον συνταγματάρχη Elliot, που είχε ξαναβρεθεί στο Κολόμπο πρωτύτερα και ήξερε καλά την πόλη και τα περίχωρα. Αυτός έκανε μια δελεαστική πρόταση: «Κυρίες και κύριοι! Θα θέλατε να πάμε μερικά μίλια έξω από την πόλη και να επισκεφθούμε έναν από τους τοπικούς μάγους φακίρηδες; Ίσως να δούμε κάτι ενδιαφέρον». Όλοι δέχτηκαν την πρόταση του συνταγματάρχη με ενθουσιασμό.

Ήταν ήδη απόγευμα όταν αφήσαμε πίσω τους θορυβώδεις δρόμους της πόλης και προχωρήσαμε σ' ένα θαυμάσιο δρόμο μέσα στη ζούγκλα, που σπινθηροβολούσε από τις αναλαμπές εκατομμυρίων πυγολαμπίδων. Στο τέλος ο δρόμος φάρδαινε ξαφνικά και μπροστά μας βρισκόταν ένα μικρό ξέφωτο, περιτριγυρισμένο από ζούγκλα προς κάθε κατεύθυνση. Στο άκρο του ξέφωτου, κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, βρισκόταν ένα είδος καλύβας, δίπλα από την οποία έκαιγε μια φωτιά, κι ένας αδύνατος, κοκκαλιάρης γέρος με τουρμπάνι στο κεφάλι του καθόταν σταυροπόδι, με την ακίνητη ματιά του να κατευθύνεται στη φωτιά.

Παρά τη θορυβώδη άφιξή μας, ο γέρος συνέχιζε να κάθεται εντελώς ακίνητος, μη δίνοντάς μας την παραμικρή προσοχή. Κάπου μέσα από το σκοτάδι εμφανίστηκε ένας νέος και, πηγαίνοντας στον συνταγματάρχη, κάτι τον ρώτησε σιγανά. Μέσα σε μικρό διάστημα έφερε έξω αρκετά σκαμνιά και η μικρή ομάδα μας παρατάχθηκε σε ημικυκλική διάταξη, όχι μακριά από τη φωτιά. Ένας ελαφρύς κι αρωματικός καπνός ανέβηκε. Ο γέρος καθόταν στην ίδια στάση, χωρίς φαινομενικά να προσέχει κανέναν και τίποτα. Το μισοφέγγαρο που ανέτειλε έδωξε σε κάποιο βαθμό το σκοτάδι της νύχτας, και στο αμυδρό φως του όλα τα αντικείμενα έπαιρναν φανταστικά περιγράμματα. Όλοι σώπασαν χωρίς να το θέλουν, και περίμεναν να δουν τι θα συνέβαινε.

«Κοιτάξτε! Κοιτάξτε εκεί, πάνω στο δέντρο!» φώναξε η δεσποινίς Μαίρη σ' ένα εκστατικό ψίθυρο. Όλοι γυρίσαμε τα κεφάλια μας στην κατεύθυνση που μας υπέδειξε. Και πράγματι, ολόκληρη η επιφάνεια της τεράστιας κορυφής του δέντρου, κάτω από το οποίο καθόταν ο φακίρης, ήταν σαν να έρρεε ήσυχα στον απαλό φωτισμό του φεγγαριού, και το δέντρο το ίδιο άρχισε βαθμιαία να λιώνει και να χάνει τα περιγράμματά του· χωρίς υπερβολή, κάποιο αόρατο χέρι είχε ρίξει πάνω του ένα αέρινο κάλυμμα που γινόταν όλο και πιο συμπυκνωμένο με κάθε στιγμή. Σύντομα μπροστά στην κατάπληκτη ματιά μας παρουσιάστηκε με τέλεια καθαρότητα η κυματοειδής επιφάνεια της θάλασσας. Το ένα κύμα ακολουθούσε το άλλο με ένα ελαφρό βόμβο, κάνοντας άσπρα σκουφάκια από αφρό· ανάλαφρα σύννεφα πλανιόντουσαν σ' ένα ουρανό που είχε γίνει γαλάζιος. Άναυδοι, δεν μπορούσαμε να ξεκολλήσουμε απ' αυτή την εντυπωσιακή εικόνα.

Και τότε στο βάθος εμφανίστηκε ένα λευκό καράβι. Πυκνός καπνός έβγαινε από τα δυο φουγάρα του. Μας πλησίασε γρήγορα, διασχίζοντας το νερό. Προς μεγάλη μας έκπληξη αναγνωρίσαμε το δικό μας πλοίο, αυτό που μας είχε φέρει στο Κολόμπο! Ένα μουρμουρητό το διαπέρασε τις γραμμές μας καθώς διαβάσαμε στην πρύμνη, γραμμένο με χρυσά γράμματα, το όνομα του πλοίου μας, «Luisa». Αλλά αυτό που μας κατέπληξε περισσότερο απ' όλα είναι αυτό που είδαμε πάνω στο πλοίο εμάς! Μην ξεχνάτε ότι την εποχή που συνέβησαν όλα αυτά δεν υπήρχε ούτε η σκέψη του κινηματογράφου και ήταν αδύνατον ακόμα και να συλλάβει κανείς κάτι τέτοιο.

Καθένας μας έβλεπε τον εαυτό του στο κατάστρωμα ανάμεσα σε ανθρώπους που γελούσαν και μιλούσαν ο ένας στον άλλον. Αλλά το πιο καταπληκτικό: Δεν είδα μόνο τον εαυτό μου, αλλά ταυτόχρονα όλο το πλοίο μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, σαν με το βλέμμα ενός πουλιού κάτι που βεβαίως, απλώς δεν μπορούσε να συμβεί στ' αλήθεια. Είδα ταυτόχρονα τον εαυτό μου ανάμεσα στους επιβάτες, και τους ναύτες να δουλεύουν στην άλλη μεριά του πλοίου, και τον καπετάνιο στην καμπίνα του, κι ακόμα και την αγαπημένη από όλους πιθηκίνα, τη Nelly, να τρώει μπανάνες στο κεντρικό κατάρτι. Ταυτόχρονα όλοι οι σύντροφοί μου, καθένας με τον τρόπο του, είχαν εξαφθεί από αυτό που έβλεπαν, κι εξέφραζαν τα συναισθήματά τους με χαμηλές φωνές και ψιθύρους συγκίνησης.

Είχα εντελώς ξεχάσει ότι ήμουν ιερομόναχος, και, κατά πως φαινόταν, δεν είχα καμιά δουλειά να συμμετέχω σε ένα τέτοιο θέαμα. Τα μάγια ήταν τόσο ισχυρά που και ο νους και η καρδιά είχαν σωπάσει. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει με πόνο σαν σήμα κινδύνου. Ξαφνικά ήρθα στον εαυτό μου. Φόβος κατέλαβε όλη μου την ύπαρξη. Τα χείλη μου άρχισαν να κινούνται και να λένε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό!» Αμέσως ένοιωσα ανακουφισμένος. Ήταν λες και άρχιζαν να πέφτουν κάποιες μυστηριώδεις αλυσίδες που με έδεναν. Η προσευχή έγινε πιο συγκεντρωμένη, και μ' αυτό επέστρεψε και η ειρήνη της ψυχής μου. Συνέχισα να κοιτώ στο δέντρο και ξαφνικά η εικόνα έγινε θολή και διαλύθηκε, σαν να την πήρε ο άνεμος. Δεν έβλεπα τίποτ' άλλο εκτός από το μεγάλο δέντρο, φωτισμένο από το φως του φεγγαριού, και το φακίρη που καθόταν σιωπηλός πλάι στη φωτιά, ενώ οι σύντροφοί μου συνέχιζαν να εκφράζουν αυτά που ένοιωθαν κοιτώντας την εικόνα, που γι' αυτούς δεν είχε ακόμα διαλυθεί. Αλλά ξαφνικά φαίνεται πως κάτι συνέβηκε και στο φακίρη. Έγειρε στο πλάι χάνοντας την ισορροπία του. Ο νεαρός έτρεξε προς τα κει τρομαγμένος. Η πνευματιστική συγκέντρωση διακόπηκε ξαφνικά.

Βαθειά συγκινημένοι από όλη την εμπειρία που αποκόμισαν, οι θεατές σηκώθηκαν· μοιράζονταν ζωηρά τις εντυπώσεις τους ο ένας με τον άλλον, και χωρίς καθόλου να καταλαβαίνουν γιατί το όλο πράγμα διακόπηκε τόσο απότομα και απρόσμενα. Ο νεαρός εξήγησε ότι οφειλόταν στην εξάντληση του φακίρη, ο οποίος καθόταν όπως πριν, με το κεφάλι κάτω, και χωρίς να δίνει την παραμικρή προσοχή στους παρισταμένους. Αφού η ομάδα μας αντάμειψε γενναιόδωρα το φακίρη μέσω του νεαρού, για την ευκαιρία που είχαμε να συμμετάσχουμε σ' ένα τόσο καταπληκτικό θέαμα, ξεκινήσαμε γρήγορα το μικρό ταξίδι της επιστροφής. Καθώς αρχίσαμε να φεύγουμε, στράφηκα ακούσια προς τα πίσω άλλη μια φορά, με σκοπό να εντυπώσω στη μνήμη την όλη σκηνή, και ξαφνικά

ανατριχιασα από ένα δυσάρεστο συναίσθημα. Η ματιά μου συνάντησε τη ματιά του φακίρη, που ήταν γεμάτη μίσος. Αυτό έγινε για μια μόνο στιγμή, και μετά ξαναπήρε τη συνηθισμένη του στάση· αλλά αυτό το βλέμμα μου άνοιξε μια και καλή τα μάτια στο να συνειδητοποιήσω τίνος δύναμη παρήγαγε αυτό το «θαύμα».

Η ανατολική «πνευματικότητα» δεν περιορίζεται με κανένα τρόπο σε τέτοια μεντιουμιστικά κόλπα, όπως αυτά που εξασκούσε αυτός ο φακίρης· θα δούμε μερικές από τις πιο ειλικρινείς πλευρές της στο επόμενο κεφάλαιο. Ακόμα, όλη η δύναμη που δίνεται σ' όσους εξασκούν ανατολικές θρησκείες προέρχεται από το ίδιο φαινόμενο μεντιουμισμού, του οποίου το κεντρικό χαρακτηριστικό είναι μια παθητικότητα μπροστά στην «πνευματική» πραγματικότητα, η οποία ικανώνει κάποιον να έρθει σε επαφή με τους «θεούς» των μη χριστιανικών θρησκειών. Αυτό το φαινόμενο εμφανίζεται στον ανατολικό «διαλογισμό» (ακόμα κι όταν μπορεί να τους έχει δοθεί το όνομα «χριστιανικός») κι ίσως ακόμα στα περίεργα αυτά «δώρα», τα οποία στις ημέρες μας της πνευματικής παρακμής χαρακτηρίζονται εσφαλμένα ως «χαρισματικά».

<http://www.egolpion.net/8B545DA2.el.aspx>